

עפ"ת 4194/12/14 - כנעאן סאהר כנעאן סאהר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4194-12-14 כנעאן סאהר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת עפרה אטיאס
מערער/מבקש	כנעאן סאהר כנעאן סאהר
נגד	
משיב	מדינת ישראל

החלטה

זוהי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט אבישי קאופמן) מיום 14.7.2014 במסגרת תת"ע 2288-07-14 בו הורשע המבקש, בעבירה בעבירה של נהיגה ללא נהג מלווה, עבירה לפי סעיף 12 א' 1 (ב) לפות התעבורה.

המבקש הורשע עפ"י הודאתו ונזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שלושה חודשים שיחושבו מיום הפסילה המנהלית; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי שהמבקש לא יעבור במשך שנתיים עבירה בה הורשע או אחת מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וכן קנס בסך של 600 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו.

בבקשה להארכת מועד שהוגשה ביום 2.12.2014 טען המבקש כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא נתן בגזר דינו משקל לנסיבותיו המיוחדות של המבקש ומצבו המשפחתי ובמיוחד לא נתן דעתו למצבה הרפואי של אמו של המבקש שהינה נכה הנזקקת לכסא גלגלים כמו גם לעובדה שהמבקש הינו המפרנס העיקרי במשפחה והרשיון נחוץ לו וחיוני להתנהלותו.

המבקש טען כי עובר לדיון נטל שריותיו של "עו"ד מהאזור" שלא התייצב לדיון והודה בתמימות בעבירה שיחוסה לו מבלי להבין את ההשלכות של ההודאה וגזר הדין.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, בדיון לא טען המבקש כי נטל שירותיו של עו"ד שלא התייצב. מעיון בכתב האישום עולה כי המבקש הודה בביצוע העבירה כבר בעת רישום הדו"ח כך שלא נגרם לו עיוות דין. המבקש לא מנמק את הסיבה בגינה לא הוגש הערעור במועד והמבקש כבר ריצה את העונש שגזר עליו ע"י בית המשפט קמא (פסילת רשיון

למשך 3 חודשים החל מיום (7.7.2014) כך שלא ברור מדוע כיום יש לבטלו.

דין הבקשה להידחות.

לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר עסקינן בהליך הפלילי אין צורך ב-"טעמים מיוחדים" לשם מתן אורכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן אורכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן אורכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" [בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) וראה גם בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)].

בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור; וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות. ראו: ענין נגר ורבין הנ"ל.

בנסיבות המקרה שבפנינו, לא הצביע המבקש על כל טעם ממשי לאיחור ודי בכך כדי להביא לדחיית בקשתו.

גם אלו היה עולה בידי המבקש להצביע על הצדקה לאיחור לא היה בכך לסייע לו. המבקש הורשע עפ"י הודאתו. בדיון, לא טען המבקש, ולו ברמז, כי נטל יצוג של עו"ד שלא התייבב. המבקש אינו מצוין בבקשתו אם שם עוה"ד שאת שירותיו נטל ואינו מביא, ולו ראשית ראייה, לביסוס טענתו בענין התקשרות עם עו"ד עובר לדיון.

סיכויי הערעור ככל שהם מתייחסים להכרעת הדין קלושים. המבקש הורשע עפ"י הודאתו, והודאתו ניתנה כבר בעת רישום הדו"ח. באשר לגזר הדין, המבקש טוען כי בית המשפט לא נתן דעתו לנסיבותיו המיוחדות ובכלל זה לעובדה שאמו מרותקת לכסא גלגלים ושהרישיון נחוץ לו משום שהנו המפרנס העיקרי במשפחה. לא התרשמתי כי סיכויי הערעור טובים גם בענין זה ומכל מקום וכפי שציינה המדינה בתגובתה, המבקש כבר ריצה את עונשו, ולכן לא ברור מה הטעם בביטול גזר הדין.

מכל הטעמים דלעיל, הבקשה להארכת מועד נדחית.

החלטתי זו ניתנה בפועלי כרשמת.

המזכירות תשגר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ה, 25 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.